

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 685/2016-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. októbra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tos 92/2015 a jeho uznesením zo 16. júna 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. septembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy a čl. 2 ods. 2 ústavy postupom Krajského

súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tos 92/2015 a jeho uznesením zo 16. júna 2015.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 83/2006 z 20. apríla 2011 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 To 70/2011 z 13. septembra 2012 uznaný vinným zo spáchania pokračujúceho zločinu lúpeže spolupáchatel'stvom podľa § 20 k § 188 ods. 1 a ods. 2 písm. b) a c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, za čo bol odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní siedmich rokov so zaradením sťažovateľa na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 53 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „predošlý Trestný zákon“) bol sťažovateľovi uložený aj peňažný trest v sume 10 000 €, a pre prípad, že by výkon uloženého peňažného trestu bol úmyselne zmarený, bol uložený ako náhradný trest odňatia slobody v trvaní jedného roka.

3. Okresný súd uznesením sp. zn. 1 T 83/2006 zo 6. mája 2015 podľa § 432 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) vo veci sťažovateľa nariadil výkon náhradného trestu odňatia slobody v trvaní jedného roka s odôvodnením, že sťažovateľ aj napriek opakovanej výzve rozsudkom z 20. apríla 2011 uložený peňažný trest v sume 10 000 € nezaplatil.

4. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú krajský súd napadnutým uznesením č. k. 6 Tos 92/2015-1292 zo 6. júna 2015 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

5. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd svojím postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tos 92/2015, ako aj uznesením zo 6. júna 2015 zasiahol do jeho základného práva na súdnu ochranu, ako aj do práva na spravodlivé súdne konanie a zároveň porušil čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy.

6. Svoje presvedčenie o porušení označených práv sťažovateľ odôvodnil takto:

„Okresný súd som požiadal o upustenie do výkonu peňažného trestu v zmysle ustanovenia § 432 ods. 1 Tr. por..

Okresný súd postupoval výlučne v súlade s ust. § 432 ods. 2 Tr. por...

Postup súdu podľa ust. § 432 Tr. por. nemožno chápať a uplatňovať ako mechanický pokyn pre obligatórne rozhodnutie. Je zrejmé, že súd som požiadal, aby pristúpil na postup podľa ust. § 432 ods. 1 Tr. por.. Konštatovanie súdov, že na strane odsúdeného neboli zistené také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali postup v zmysle § 431 ods. 1 [správne má byť § 432 ods. 1, pozn.] Tr. por.... nemá oporu vo vykonanom dokazovaní!

Takéto konštatovanie je predčasné, nepreskúmateľné a arbitrárne a ako také navodzuje dojem obligatórneho, formálneho rozhodnutia...“

7. Podľa slov sťažovateľa *„možno konštatovať, že uznesenie krajského súdu (6 Tos/92/2015) nespĺňa kritéria uvedené v ust. § 176 ods. 2 Tr. por., keď súd nevysvetlil o čo opiera svoje tvrdenia“*.

8. Postup krajského súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia, považuje sťažovateľ za *„zjavne formálny“*, *„v materiálnom právnom štáte neprijateľný“* a nezlučiteľný s účelom čl. 2 ods. 2 ústavy.

9. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1) Základné právo priznané sťažovateľovi čl. 46 ods. 1, čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a ľudské právo priznané podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave vo veci sp. zn. 6 Tos/92/2015-1292 porušené bolo.

2) Ústavný súd Slovenskej republiky podľa čl. 127 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 16. júna 2015, sp. zn. 6 Tos/92/2015-1292 zrušuje a Krajskému súdu v Trnave prikazuje, aby vo veci opätovne konal a rozhodol.“

10. Sťažovateľ zároveň požiadal o ustanovenie mu právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom z dôvodu, že jeho *„osobné, zárobkové a majetkové pomery“* mu

„neumožňujú zabezpečiť si obhajcu“ a z jeho „strany nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie resp. bránenie práva“.

II.

11. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

14. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

15. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

16. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané

zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

18. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tos 92/2015 a jeho uznesením zo 16. júna 2015, ku ktorému malo dôjsť formálnosťou postupu všeobecného súdu pri rozhodovaní o nariadení výkonu náhradného trestu odňatia slobody a následným vydaním nepreskúmateľného a arbitrárneho rozhodnutia, nespĺňajúceho zákonné kritériá kladené na odôvodnenie rozhodnutia.

19. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

20. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

21. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

22. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

23. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02).

24. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

25. Do obsahu uvedených práv však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom je možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

26. Vychádzajúc z uvedených téz pristúpil ústavný súd k preskúmaniu napadnutého postupu a rozhodnutia krajského súdu z hľadiska sťažovateľom požadovanej ochrany jeho základných práv.

27. Krajský súd v úvode odôvodnenia napadnutého uznesenia č. k. 6 Tos 92/2015-1292 zo 16. júna 2015 konštatoval, že okresný súd „*nerozhodoval o návrhu odsúdeného o upustení od výkonu peňažného trestu, nakoľko nezistil žiadne okolnosti nezávislé od jeho vôle, v dôsledku ktorých by sa stal dlhodobo neschopný peňažný trest zaplatiť, alebo by bola vážne ohrozená výživa alebo výchova osoby, o výživu alebo výchovu osoby ktorej je odsúdený podľa zákona povinný starať sa. Odsúdený sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody pre skutok, za ktorý bol právoplatne odsúdený. Z uvedeného vyplýva, že do situácie v akej sa v súčasnosti nachádza sa dostal svojim pričinením t. j. protiprávnym úmyselným konaním.*“.

28. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ďalej vyplýva, že „*Nadriadený súd v rámci prieskumnej povinnosti..., preskúmal postup súdu I. stupňa pri rozhodovaní o nariadenom výkone náhradného trestu a zistil, že súd I. stupňa postupoval správne a v súlade so zákonom, zistil všetky rozhodné skutočnosti pre svoje rozhodnutie.*

Z obsahu spisového materiálu krajsky súd zistil:

• rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 1 T/83/2006 zo dňa 20. 04. 2011, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6 To/70/2011 zo dňa 13. 09. 2012, odsúdil [REDAKOVANÉ] pre pokračujúci zločin lúpeže spolupáchatelstvom... a uložil mu súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov, pre výkon ktorého trestu bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 53 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005 mu bol uložený i peňažný trest vo výške 10.000 Eur, a pre prípad, že by výkon uloženého peňažného trestu bol úmyselne zmarený, bol uložený ako náhradný trest odňatia slobody v trvaní 1 rok...

• okresný súd písomne vyzval ods. [REDAKOVANÉ] na zaplatenie peňažného trestu vo výške 10.000,- Eur

• písomnú výzvu i peňažnú poštovú poukážku prevzal odsúdený dňa 21. 01. 2013 a 22. 08. 2014

• odsúdený [REDAKOVANÉ] požiadal okresný súd o upustenie od výkonu peňažného trestu v sume 10.000 Eur v zmysle ustanovenia § 432 ods. 1 Trestného poriadku, nakoľko sa v sú

asnosti nachádza vo výkone trestu odňatia slobody v [REDAKOVANÉ], kde navštevuje [REDAKOVANÉ] a nemá žiaden príjem a pred nástupom do výkonu trestu odňatia slobody bol dlhodobo nezamestnaný a nevlastní žiaden majetok.

Podľa § 432 ods. 1 Trestného poriadku súd uznesením upustí od výkonu peňažného trestu alebo jeho zvyšku, ak sa odsúdený v dôsledku okolností nezávislých od jeho vôle stal dlhodobo neschopným peňažný trest zaplatiť, alebo by výkonom trestu bola vážne ohrozená výživa alebo výchova osoby, o výživu alebo výchovu osoby ktorej je odsúdený podľa zákona povinný starať sa.

Podľa § 432 ods. 2 Trestného poriadku ak peňažný trest nebol zaplatený, nariadi súd na verejnom zasadnutí uznesením výkon náhradného trestu odňatia slobody alebo jeho pomernej časti; pritom rozhodne o spôsobe výkonu náhradného trestu.

Krajský súd konštatuje, že všetky prezentované závery okresného súdu si v rámci postupu svojho konania plne osvojuje, pričom na ne ako na správne iba odkazuje, a to bez potreby opakovania takýchto dôvodov vo svojom sťažnostnom uznesení. Sťažnostný súd len konštatuje, že odsúdený napriek výzve súdu (odsúdeným prevzatú dňa 21. 01. 2013 a 22. 08. 2014) nezaplatil peňažný trest uložený rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 1 T/83/2006 zo dňa 20. 04. 2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn.

6To/70/2011 zo dňa 13. 09. 2012 a na strane odsúdeného neboli zistené také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali postup v zmysle citovaného ustanovenia § 432 ods.1 Trestného poriadku a skutočnosti uvádzané v sťažnosti ohľadne zdravotného stavu odsúdeného boli súdu známe i v čase vyhlásenia rozsudku, ktorým bol uložený peňažný trest. K návrhu odsúdeného, aby súd postupoval podľa § 44 Trestného zákona je potrebné uviesť, že v tomto prípade súd neukladal nový trest, ale vo vykonávacom konaní, ktorého účelom je zabezpečiť riadne a včasné vykonanie rozsudku, rozhodoval o nariadení náhradného trestu, ktorý bol odsúdenému uložený pre prípad nezaplatenia peňažného trestu v trvaní 1 roka.

Nezistiac preto podmienky na zmenu napadnutého prvostupňového uznesenia senát Krajského súdu v Trnave podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť odsúdeného [REDAKOVANÉ] ako nedôvodnú zamietol.“.

29. Z citovaných častí napadnutého rozhodnutia jasne a zreteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré krajský súd sťažnosť sťažovateľa proti prvostupňovému uzneseniu sp. zn. 1 T 83/2006 zo 6. mája 2015 ako nedôvodnú zamietol. Krajský súd jednoznačne a presvedčivo uviedol všetky skutkové zistenia a právne závery, prečo verdikt okresného súdu o nariadení výkonu náhradného trestu odňatia slobody sťažovateľom bol správny a legitímny. Svoje závery pritom oprel o konkrétne zákonné ustanovenia (§ 432 ods. 1 a 2 Trestného poriadku), ktoré vyložil a aplikoval v súlade s ich znením, zmyslom a účelom. Ústavný súd nevidí potrebu opakovať na tomto mieste dôvody uvedené v odôvodnení rozhodnutia druhostupňového súdu, len poznamenáva, že krajský súd sa zákonom ustanoveným spôsobom dostatočne, ústavne konformne vysporiadal so všetkými pre rozhodnutie relevantnými otázkami.

30. Pokiaľ sťažovateľ tvrdí, že všeobecné súdy (okresný súd, ako aj krajský súd) nerozhodli o jeho podaní podľa ním navrhovaného ustanovenia § 432 ods. 1 Trestného poriadku, ústavný súd k tomu poznamenáva, že konajúce súdy o tom v podstate rozhodli tak, že postup podľa tohto ustanovenia vo veci sťažovateľa neprichádzal do úvahy pre nesplnenie tam uvedenej podmienky (sťažovateľ sa totiž sám svojím pričinením stal dlhodobo neschopným peňažný trest zaplatiť) a tento právny záver aj náležite odôvodnili.

31. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, v zmysle svojej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor druhostupňového súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. Ako už bolo uvedené, o svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natol'ko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje.

32. Ústavný súd na základe uvedeného preto uzatvára, že nenachádza žiadnu príčinnú súvislosť medzi napadnutým postupom a rozhodnutím krajského súdu a sťažovateľom namietaným porušením označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto bolo potrebné jeho sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

33. Navyše, vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že aplikovateľnosť tohto ustanovenia sa z vecného hľadiska (*ratione materiae*) v trestných veciach vzťahuje na konanie o oprávnenosti trestného obvinenia (pozri prvú vetu označeného ustanovenia *in fine*). Článok 6 dohovoru, ktorý upravuje právo na spravodlivý proces, sa v zásade nevzťahuje na vykonávacie konania a na mnohé rozhodnutia v ňom urobené (napr. podmienené prepustenie, nariadenie výkonu podmienenčne odloženého trestu, zaradenie odsúdeného do určitej kategórie alebo do určitého ústavu, konanie o milosti atď.) (pozri Repík, B.: *Ľudské práva v súdnom konaní*, Bratislava: MANZ, 1999. s. 63). Je bez akýchkoľvek pochybností, že v aktuálnej veci sťažovateľa všeobecné súdy nerozhodovali o žiadnom trestnom obvinení sťažovateľa (tak ako to vyžaduje aplikácia čl. 6 ods. 1 dohovoru), keďže o tom (trestnom obvinení) bolo právoplatne rozhodnuté už skôr (rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 83/2006 z 20. apríla 2011 v spojení s rozsudkom

krajského súdu sp. zn. 6 To 70/2011 z 13. septembra 2012), a rovnako bolo právoplatne rozhodnuté o sankcii – treste (peňažný trest 10 000 € a v prípade jeho zmarenia náhradný trest odňatia slobody v trvaní jedného roka). V danej veci teda všeobecné sudy rozhodovali iba o nariadení výkonu už právoplatne uloženého náhradného trestu, preto za týchto okolností sťažovateľ nemôže a nepožíva ochranu práva vyplývajúcu z ustanovenia čl. 6 ods. 1 dohovoru. Absencia príčinnej súvislosti medzi označeným postupom a rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru robí sťažnosť v tejto časti takisto zjavne neopodstatnenou.

34. Pretože sťažnosť bola ako celok odmietnutá pre jej zjavnú neopodstatnenosť, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením sťažnosti, t. j. vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

35. Z toho istého dôvodu, t. j. odmietnutia sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť, nebolo potrebné pristúpiť ani k ustanoveniu právneho zástupcu sťažovateľovi v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2016